

ΠΡΟΣ ΤΟΝ **ΛΑΟ**

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΙΑ
ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ
ΣΥΝΟΔΟ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπευθύνεται σέ ὅλους τοὺς πιστοὺς προκειμένου νά τοὺς ἐνημερώσει γιά τήν Ἀγία καί Μεγάλη Σύνοδο τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἡ ὁποία συνῆλθε τόν Ἰούνιο τοῦ 2016 στήν Κρήτη. Κύριος σκοπός τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Συνόδου ἦταν ἡ ἐνίσχυση καί ἡ φανέρωση τῆς ἐνότητας ὄλων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀλλῆ καί ἡ ἀντιμετώπιση διαφόρων συγχρόνων ποιμαντικῶν ζητημάτων.

Μέ βάση τά συμπεράσματα τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Συνόδου:

- Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἐκφράζει τήν ἐνότητα καί τήν καθολικότητά Της διά τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων. Ἡ συνοδικότητα ὑπηρετεῖ τήν ἐνότητα καί διαπνέει τήν ὀργάνωση τῆς Ἐκκλησίας, τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο λαμβάνονται οἱ ἀποφάσεις Της καί καθορίζει τήν πορεία Της. Ἀξίζει νά σημειωθεῖ ἐπίσης ὅτι ἡ Ἀγία Σύνοδος δέν ἀναφέρθηκε μόνον στό κῦρος τῶν γνωστῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀλλῆ καί σέ αὐτήν γιά πρώτη φορά ἀναγνωρίσθηκαν ὡς Σύνοδοι «καθολικοῦ

*Ἡ Ἐκκλησία μιλάει στά παιδιά της
μέ τή γλώσσα τῆς Εὐθύνης,
τῆς Ἀλήθειας καί τῆς Ἀγάπης*

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ
2017

κύρους», δηλαδή ως Οικουμενικές, ή Μεγάλη Σύνοδος επί Μεγάλου Φωτίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως (879-880), οι επί αγίου Γρηγορίου του Παλαμά Μεγάλες Σύνοδοι (1341, 1351, 1368), και οι εν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλες και Άγιες Σύνοδοι για την αποκήρυξη της ένωτικῆς Συνόδου τῆς Φλωρεντίας (1438-1439), τῶν προτεσταντικῶν δοξασιῶν (1638, 1642, 1672, 1691) καί τοῦ ἐθνοφυλετισμοῦ ὡς ἐκκλησιολογικῆς αἰρέσεως (1872).

- Οἱ Ὁρθόδοξε Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες δέν ἀποτελοῦν συνομοσπονδία Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ τὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καί Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία. Γιά τὴν Ὁρθόδοξη Διασπορά στίς διάφορες χώρες τοῦ κόσμου ἀποφασίσθηκε νά συνεχισθεῖ ἡ λειτουργία τῶν Ἐπισκοπικῶν Συνελεύσεων μέ ἐκπροσώπους τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν προκειμένου νά διασφαλίζεται ἡ ἀρχὴ τῆς συνοδικότητος, μέχρι νά ἐφαρμοσθεῖ ἡ κανονικὴ ἀκρίβεια.
- Γιά τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἡ οἰκογένεια ἀποτελεῖ καρπὸ τῆς «*εἰς Χριστὸν καί εἰς τὴν Ἐκκλησίαν*» μυστηριακῆς ἐνώσεως ἀνδρός καί γυναικός καί εἶναι ἡ μόνη ἐγγύηση τῆς γεννήσεως καί τῆς ἀνατροφῆς τῶν τέκνων.
- Ἡ Ἐκκλησία τονίζει διαρκῶς τὴν ἀξία τῆς ἐγκρατείας, τῆς χριστιανικῆς ἀσκήσεως. Ἡ χριστιανικὴ ἄσκηση δέν διακόπτει τὴν σχέση τοῦ ἀνθρώπου μέ τὴν ζωὴ καί τὸν συνάνθρωπο, ἀλλὰ τὸν συνδέει μέ τὴν μυστηριακὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Δέν ἀφορᾷ μόνον τοὺς μοναχοὺς. Τὸ ἀσκητικὸ ἦθος εἶναι χαρακτηριστικὸ τῆς χριστιανικῆς ζωῆς.
- Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καταδικάζει τοὺς διωγμούς, τὴν ἐκδίωξη καί δολοφονία μετῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων, τὸν ἐξαναγκασμὸ σέ ἀλλοιότητα θρησκευτικῆς πίστεως, τὴν ἐμπορία προσφύγων, τίς ἀπαγωγές, τὰ βασανιστήρια, τίς ἀπάνθρωπες ἐκτελέσεις, τίς ὑλικές καταστροφές. Ἰδιαίτερα ἐκφράζει τὴν ἀγωνία τῆς γιὰ τὴν κατάσταση τῶν Χριστιανῶν καί ὀθλων τῶν διωκομένων μειονοτήτων στὴν Μέση Ἀνατολή καί σέ ἄλλα σημεῖα τοῦ κόσμου.
- Βασικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ Ἱεραποστολή, δηλαδή ὁ ἀγώνας τῆς νά δίνει συνεχῶς τὴν μαρτυρία τῆς πίστεως καί νά κηρύττει τὸ Εὐαγγέλιο εἴτε στοὺς πιστοὺς πού ζοῦν μέσα στίς σύγχρονες ἐκ-

κοσμοικευμένες κοινωνίες είτε σέ ὅσους δέν ἔχουν γνωρίσει ἀκόμη τόν Χριστό.

- Ὁ διάλογος κυρίως μέ τούς ἑτεροδόξους χριστιανούς (ἄλλες χριστιανικές ὁμολογίες – αἱρέσεις) γίνεται μέ βάση τό χρέος τῆς Ἐκκλησίας νά μαρτυρεῖ πρός κάθε κατεύθυνση τήν ἀλήθεια καί τήν ἀποστολική πίστη. Ἔτσι γίνεται γνωστή σέ αὐτούς ἡ γνησιότητα τῆς Ὁρθόδοξης Παράδοσης, ἡ ἀξία τῆς πατερικῆς διδασκαλίας, ἡ λειτουργική ἐμπειρία καί ἡ πίστη τῶν Ὁρθοδόξων. Οἱ διάλογοι δέν σημαίνουν οὔτε καί θά σημαίνουν ποτέ ὅποιονδήποτε συμβιβασμό σέ ζητήματα πίστεως.

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, ὅπως αὐτή ὁμολογεῖται στό *Σύμβολο τῆς Πίστεως*. Δέν νοεῖται ἀγιότητα τοῦ ἀνθρώπου ἐκτός τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας (Ἐφεσ. 1,23). Ἡ ἀγιότητα εἶναι μετοχή στό μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας καί στά ἱερά μυστήριά της μέ ἐπίκεντρο τήν Θεία Εὐχαριστία. Οἱ Ἅγιοι εἰκονίζουν τήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία, ἡ Ὁρθόδοξη. Κατά τόν Μέγα Βασίλειο, «εἰς

ἑλᾶος πάντες οἱ εἰς Χριστόν ἠλπιότες καί μία Ἐκκλησία νῦν οἱ Χριστοῦ, κᾶν ἐκ διαφόρων τόπων προσαγορεύηται» (PG 32, 629). Ἡ Ἐκκλησία ἀναμένει πάντοτε τήν ἐπιστροφή ὄλων τῶν ἀνθρώπων, ἑτεροδόξων καί ἀλλοδόξων, σέ Αὐτήν.

Τά κείμενα τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποτελοῦν ἀντικείμενο ἐμβαθύνσεως καί περαιτέρω μελέτης. Αὐτό ἰσχύει γιά ὅλες τίς Συνόδους τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ θεολογικός διάλογος δέν διακόπτεται. Προϋπόθεση ἀπαραίτητη βεβαίως εἶναι νά διατηρεῖται ἀλώβητη ἡ θεολογική ἀλήθεια καί ὁ διάλογος αὐτός νά πραγματοποιεῖται χωρίς φανατισμούς καί διαιρέσεις, χωρίς παρασυναγωγές καί σχίσματα, τά ὅποια πληγώνουν τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Τά σχίσματα εἶναι δυσίαιτες πνευματικές ἀσθένειες. Σύμφωνα μέ τόν ἱερό Χρυσόστομο: «τό σχίσαι Ἐκκλησίαν, καί φιλονείκως διατεθῆναι, καί διχοστασίας ἐμποιεῖν, καί τῆς συνόδου διηνεκῶς ἑαυτόν ἀποστερεῖν, ἀσύγγνωστον καί κατηγορίας ἄξιον καί πολλήν ἔχει τὴν τιμωρίαν» (PG 48, 872). Γι' αὐτό προτρέπονται οἱ πιστοί νά μὴ δίνουν βαρύτητα στά λόγια ἐκείνων πού τοὺς παρακινοῦν νά ἀπομακρυνθοῦν ἀπό Αὐτήν, προκειμένου νά ἀποτελέσουν ξεχωριστή

ομάδα έξω από τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ἐπικαλούμενοι φανταστικούς λόγους δογματικῆς ἀκριβείας.

Κατακλείοντας τό μήνυμα αὐτό, ἐπιθυμοῦμε νά σᾶς διαβεβαιώσουμε ὅτι ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀγρυπνοῦμε καί παραμένουμε ἀμετακίνητοι στήν Ὁρ-

θόδοξη πίστη καί ἀφοσιωμένοι στήν Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία.

«Ἀδελφοί, χαίρετε, καταρτίζεσθε, παρακαλεῖσθε, τό αὐτό φρονεῖτε, εἰρηνεύετε, καί ὁ Θεός τῆς ἀγάπης καί εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν» (Β' Κορ. 13,11).

Γιά περισσότερες πληροφορίες στό διαδίκτυο

1. www.ecclesia.gr

2. www.apostoliki-diakonia.gr

«ΠΡΟΣ ΤΟ ΛΑΟ». Ἔκδοση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἰαίου 1 – 115 21 Ἀθήνα, τηλέφωνο 210-7272.204.

Διανέμεται δωρεάν μέ τή φροντίδα τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.